

L'emprovador

Un relat de: [xauxa](#)

Vaig créixer entre fils, agulles i didals, els pares eren sastres i al petit taller de casa es planxava, s'embastava, es picaven colls i muscleres, es feien traus, s'hi cosia i sobretot s'escoltava la ràdio, poc a poc la feina va anar disminuint i un cop el pare va trobar una feina a una empresa del sector, la sastreria a mida de casa es va reduir pels clients de tota la vida... tot i així seguia sent imprescindible l'emprovador.

Des-de que recordo, hi havia una cambra a casa que era l'emprovador, un petit habitacle a on el terra era recobert per una mena de plàstic jaspiat en tons grisosos,

A l' angle esquerra hi havia un petit moble, rectangular i de potes de tub negre, amb un prestatge de vidre i al centre un calaix, on el pare guardava els guixos plans i el coixinet de les agulles de cap que duia una anella de metall i que ell és col·locava al canell esquerra, quan feia las probes d'un vestit, a sobre del vidre sempre hi havia la "llibreta de mides" a on s'anotaven totes les dades del client. La poca fusta de la que constava aquell moble, era pintada amb els mateixos tons que el terra, la làmpara i la butaca de mig ou, que estava col·locat a l'angle dret de la cambra, penjats a la paret lluien tres fotografies a mode de quadres dels Alps Suïssos.

A sobre del moble i coberta per una subtil cortineta blanca, encara ara, hi ha una finestra que filtra la llum del dia i enfront de la finestra, el que va fer per mi sempre, d'aquella habitació... l'habitació dels somnis i fantasies.... Un gran mirall que cobria tota la paret, i que m'encisava, amb marc i potes pintades igualment perquè es confongués amb el terra.

Aquella habitació tenia alguna cosa d'especial per mi, potser per la seva harmonia cromàtica o potser perquè era el lloc a on els Reis d'Orient deixaven els seus regals, any rera any repetíem el mateix ritual de mirar pel forat del pany, abans d'obrir la porta, mig descobria mil colors i mil il·lusions que sempre em provocaven un riure nerviós... També era el lloc de la casa on m'agradava més jugar, sola o amb els meus cosins, una de les escenes més repetides era quan em col·locava davant del mirall amb la butaca de mig ou jaspiada de gris i un altre d'igual forma però de color vermell que romania a la meva cambra, posava les dues cadires com si fossin els seients d'un cotxe i tota envoltada per las meves nines i un paraigua empeníem un llarg viatge al mon de la fantasia.

Davant d'aquell mirall em provava roba i disfresses, assajava ganyotes, gests i danses inèdites, també m'agradava posar-me a cantar davant d'ell, com feia el meu pare, cantava i el coixinet de les agulles era el meu micròfon aliat...

Entre d'altres coses m'agradava també l'emprovador, perquè era l'única habitació de la casa on la porta habitualment era tancada... més endavant vaig substituir el coixinet de les agulles per la meva guitarra, em passava hores i hores, aprenent acords i intentant aprendre ritmes i puntejats... la veu no m'acompanyava i encara que la mà esquerra obeïa perfectament, la dreta es revelava o feia complot amb la meva mala entonació... i falta de ritme.

Davant el mirall em sentia capaç de tot, li parlava, el mirava, esperava respostes i somriures que sols arribaven si m'hi esforçava, m'agradava mirar-me no perquè em trobés bonica, més aviat el mirall no m'ajudava gaire a corregir totes les meves imperfeccions, però davant d'ell amb la meva imatge reflectida, sempre em deïa la veritat, no em podia enganyar... tot i que m'enlairava en las meves quimeres.... quan calia em recordava el color de cada cosa.

Avui, queda lluny el record de l'emprovador tal com era, son nombrosos els canvis succeïts i diferents els mobles i quadres que per allà han passat, però el mirall encara hi és... i quan de tant en tant li faig una visita, com sempre, em torna a picar l'ullet.